

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

IV. ÚS 131/09-33

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 9. júla 2009 v senáte zloženom z predsedníčky Ľudmily Gajdošíkovej a zo sudcov Jána Lubyho a Ladislava Orosza o sťažnosti Ľ. K., nar. ..., t. č. vo výkone väzby, zastúpeného advokátkou JUDr. J. W., D., vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 2 a 5 Ústavy Slovenskej republiky a práva na slobodu a bezpečnosť podľa čl. 5 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Nitre sp. zn. 4 Tos 80/2008 z 18. decembra 2008 takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo Ľ. K. podľa čl. 17 ods. 2 a 5 Ústavy Slovenskej republiky a jeho právo podľa čl. 5 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Nitre sp. zn. 4 Tos 80/2008 z 18. decembra 2008 **p o r u š e n é b o l o .**

2. Uznesenie Krajského súdu v Nitre sp. zn. 4 Tos 80/2008 z 18. decembra 2008 **z r u š u j e** a vec mu v r a c i a na ďalšie konanie.

3. Krajskému súdu v Nitre p r i k a z u j e obnoviť stav pred porušením základných práv Ľ. K. podľa čl. 17 ods. 2 a 5 Ústavy Slovenskej republiky a jeho práva podľa čl. 5 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

4. Krajský súd v Nitre j e p o v i n n ý uhradiť Ľ. K. trovy konania v sume 292,38 € [slovom dvestodevät'desiatdva eur a tridsaťosem centov (8 808,20 Sk)] na účet jeho právnej zástupkyne JUDr. J. W., D., do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 20. februára 2009 doručená sťažnosť Ľ. K., nar..., t. č. vo výkone väzby (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátkou JUDr. J. W., D., ktorou namieta porušenie svojho základného práva na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 2 a 5 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na slobodu a bezpečnosť podľa čl. 5 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Okresného súdu Nitra (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 21 T 138/2008 z 20. novembra 2008 a uznesením Krajského súdu v Nitre (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 4 Tos 80/2008 z 18. decembra 2008.

Z obsahu sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ je trestne stíhaný za zločin nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držanie a obchodovanie s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. c) a d) Trestného zákona. Okresný súd ho vzal do väzby uznesením sp. zn. 4 Tp 62/08 z 2. mája 2008 s tým, že lehota väzby začala plynúť od 21.15 h 28. apríla 2008.

Sťažovateľ podal 25. septembra 2008 prostredníctvom svojej obhajkyne žiadosť o prepustenie z väzby, ku ktorej pripojil aj písomný sľub a ponuku svojho otca na zloženie peňažnej záruky. Prokurátor žiadosti sťažovateľa nevyhovel a 16. októbra 2008 ju predložil na rozhodnutie okresnému súdu, ktorému 15. októbra 2008 podal obžalobu na sťažovateľa v tejto veci.

Okresný súd rozhodol 20. novembra 2008 tak, že žiadosť o prepustenie z väzby na slobodu zamietol a písomný sľub sťažovateľa a ponuku peňažnej záruky jeho otca neprijal. Sťažovateľ podal proti tomuto uzneseniu sťažnosť, o ktorej rozhodol krajský súd uznesením sp. zn. 4 Tos 80/2008 z 18. decembra 2008 tak, že ju ako nedôvodnú zamietol.

Sťažovateľ poukázal na to, že základná lehota väzby v prípravnom konaní by v jeho prípade uplynula 28. októbra 2008, jeho väzba v prípravnom konaní predĺžovaná nebola, obžaloba bola podaná 15. októbra 2008 a o jeho žiadosti o prepustenie z väzby bolo rozhodnuté 20. novembra 2008. Sťažovateľ s poukazom na viaceré rozhodnutia ústavného súdu vyvodzuje z uvedených skutočností záver, že jeho väzba je nezákonná, pretože sa po podaní obžaloby v období od 28. októbra 2008 do 20. novembra 2008 nezakladala na súdnom rozhodnutí.

Na základe uvedeného sťažovateľ žiada, aby ústavný súd vyslovil, že v konaní vedenom okresným súdom pod sp. zn. 21 T 138/2008 boli porušené jeho základné práva podľa čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy a práva podľa čl. 5 ods. 1 a čl. 6 ods. 1 dohovoru. V nadväznosti na tento výrok žiada, aby ústavný súd zrušil uznesenie krajského súdu sp. zn. 4 Tos 80/2008 z 18. decembra 2008 a uznesenie okresného súdu sp. zn. 21 T 138/2008 z 20. novembra 2008 a aby prikázal okresnému súdu prepustiť ho z väzby na slobodu.

Ústavný súd sťažnosť predbežne prerokoval a uznesením č. k. IV. ÚS 131/09-16 z 23. apríla 2009 ju prijal na ďalšie konanie v časti, ktorou sťažovateľ namieta porušenie základného práva podľa čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy a práva podľa čl. 5 ods. 1 dohovoru uznesením krajského súdu sp. zn. 4 Tos 80/2008 z 18. decembra 2008 a vo zvyšnej časti jeho sťažnosť odmietol.

Po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie ústavný súd vyzval právnu zástupkyňu sťažovateľa a predsedu krajského súdu, aby sa vyjadrili, či trvajú na tom, aby sa vo veci konalo ústne pojednávanie. Predsedu krajského súdu ústavný súd zároveň vyzval, aby sa vyjadril k sťažnosti.

Predseda krajského súdu vo vyjadrení sp. zn. Spr 665/09 z 9. júna 2009 k meritu veci uviedol:

„V odôvodnení uznesenia, vedeného pod sp. zn. 4 Tos/80/2008, boli uvedené právne úvahy, týkajúce sa tvrdení obžalovaného, uvádzaných v písomne odôvodnenej sťažnosti, s ktorými však nesúhlasím (strana 4).

Z obsahu uznesenia súdu I. st. zo dňa 20. novembra 2008, vedeného pod sp. zn. 21 T/138/2008, ako i uznesenia tunajšieho krajského súdu zo dňa 18. decembra 2008, vedeného pod sp. zn. 4 Tos/80/2008, je nepochybné, že obžalovaný bol vzatý do väzby o 21:15 hod., dňa 28. apríla 2008. Obžaloba bola doručená súdu I. st. dňa 15. októbra 2008.

Vychádzajúc z týchto zistení, podľa môjho názoru, bolo povinnosťou súdu I. st., do dňa 28. októbra 2008, rozhodnúť o ďalšom trvaní väzby. Súd I. st. na verejnom zasadnutí, určenom na deň 03. novembra 2008, mal rozhodnúť o ďalšom trvaní väzby, vrátane predbežného prejednávania obžaloby. Toto moje tvrdenie je založené i na náleze ÚS SR zo dňa 21. apríla 2009, vedeného pod sp. zn. III. ÚS 423/08. “

Právna zástupkyňa sťažovateľa a predseda krajského súdu ústavnému súdu oznámili, že netrvajú na tom, aby sa vo veci konalo ústne pojednávanie, a preto ústavný súd v súlade s § 30 ods. 2 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) upustil od ústneho pojednávania, pretože od neho nebolo možné očakávať ďalšie objasnenie veci.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 17 ods. 2 ústavy nikoho nemožno stíhať alebo pozbaviť slobody inak, ako z dôvodov a spôsobom, ktorý ustanoví zákon.

Podľa čl. 17 ods. 5 ústavy do väzby možno vziať iba z dôvodov a na čas ustanovený zákonom a na základe rozhodnutia súdu.

Podľa čl. 5 ods. 1 dohovoru každý má právo na slobodu a osobnú bezpečnosť. Nikoho nemožno pozbaviť slobody okrem nasledujúcich prípadov, pokiaľ sa tak stane v súlade s konaním ustanoveným zákonom:

- a) zákonné uväznenie po odsúdení príslušným súdom;
- b) zákonné zatknutie alebo iné pozbavenie osoby preto, že sa nepodrobila rozhodnutiu vydanému súdom podľa zákona, alebo preto, aby sa zaručilo splnenie povinnosti ustanovenej zákonom;
- c) zákonné zatknutie alebo iné pozbavenie slobody osoby za účelom predvedenia pred príslušný súdny orgán pre dôvodné podozrenie zo spáchania trestného činu, alebo ak sú oprávnené dôvody domnievať sa, že je potrebné zabrániť jej v spáchaní trestného činu alebo v úteku po jeho spáchaní;
- d) iné pozbavenie slobody maloletého na základe zákonného rozhodnutia na účely výchovného dohľadu alebo jeho zákonné pozbavenie slobody na účely jeho predvedenia pred príslušný orgán;
- e) zákonné držanie osôb, aby sa zabránilo šíreniu nakažlivej choroby, alebo duševne chorých osôb, alkoholikov, narkomanov alebo tulákov;
- f) zákonné zatknutie alebo iné pozbavenie slobody osoby, aby sa zabránilo jej nepovolenému vstupu na územie, alebo osoby, proti ktorej prebieha konanie o vyhodenie alebo vydanie.

Podľa § 72 ods. 2 tretej vety Trestného poriadku o väzbe rozhoduje súd a v prípravnom konaní na návrh prokurátora sudca pre prípravné konanie.

Podľa § 76 ods. 5 Trestného poriadku v relevantnom znení (v znení v čase, v ktorom krajský súd vydal namietané uznesenie, pozn.) súdu plynie lehota väzby... od podania obžaloby...

Podľa § 79 ods. 3 Trestného poriadku obvinený má právo kedykoľvek žiadať o prepustenie na slobodu. ... O takej žiadosti sa musí bez meškania rozhodnúť.

Podľa § 244 Trestného poriadku v relevantnom znení ak je obvinený vo väzbe, rozhodne súd pri predbežnom prejednaní obžaloby vždy aj o ďalšom trvaní väzby.

Predmetom konania ústavného súdu vymedzeným uznesením o prijatí sťažnosti na ďalšie konanie je posúdenie, či z hľadiska ochrany základných práv podľa čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy a práva podľa čl. 5 ods. 1 dohovoru možno pripustiť, aby bol obvinený po uplynutí základnej šesťmesačnej lehoty trvania väzby pripadajúcej na prípravné konanie, v rámci ktorej bola podaná obžaloba, naďalej ponechaný vo väzbe napriek tomu, že ďalšie trvanie jeho väzby nebolo do uplynutia základnej lehoty väzby v prípravnom konaní potvrdené súdnym rozhodnutím.

Z ustálenej judikatúry ústavného súdu vyplýva, že čl. 17 ods. 2 v spojení s čl. 17 ods. 5 ústavy obsahuje pri väzbe také práva, ako je napríklad právo byť vo väzbe len zo zákonného dôvodu a na základe rozhodnutia sudcu alebo súdu, právo podať návrh na konanie, v ktorom by súd neodkladne alebo urýchlene rozhodol o zákonnosti väzby a nariadil prepustenie, ak je táto nezákonná, a právo nebyť vo väzbe dlhšie ako po dobu nevyhnutnú, resp. primeranú dobu, alebo byť prepustený počas konania, pričom prepustenie môže byť v zákonom určených prípadoch podmienené zárukou (m. m. III. ÚS 7/00).

Z práva nebyť vo väzbe z iného ako zákonného dôvodu a na základe rozhodnutia sudcu alebo súdu vyplýva priama spojitosť zákonného väzobného dôvodu s rozhodnutím sudcu alebo súdu nielen pri vzatí do väzby, ale aj počas jej trvania (III. ÚS 7/00). Obvinený môže byť do väzby vzatý a v nej držaný len z tých zákonných dôvodov, ktoré sú uvedené vo výrokoch súdnych rozhodnutí (III. ÚS 7/00).

Každé pozbanenie slobody musí byť „zákonné“, t. j. musí byť vykonané „v súlade s konaním ustanoveným zákonom“, a okrem toho každé opatrenie, ktorým je jednotlivec pozbanený slobody, musí byť zlučiteľné s účelom čl. 17 ústavy, ktorým je ochrana jednotlivca proti svojvôli (II. ÚS 55/98, III. ÚS 7/00, I. ÚS 165/02, I. ÚS 177/03, I. ÚS 187/07).

Sťažovateľ namieta porušenie svojich práv uznesením krajského súdu z 18. decembra 2008, ktorým bola zamietnutá jeho sťažnosť proti uzneseniu okresného súdu o zamietnutí žiadosti o prepustenie z väzby na slobodu a nahradenie väzby písomným sľubom alebo peňažnou zárukou. Podaním sťažnosti sa sťažovateľ domáhal zrušenia uznesenia okresného súdu z 20. novembra 2008 a prepustenia z väzby na slobodu aj z toho dôvodu, že šesťmesačná lehota trvania väzby pripadajúca na prípravné konanie uplynula 28. októbra 2008, a pretože do uplynutia tejto lehoty nebolo vydané rozhodnutie o ďalšom trvaní dôvodov jeho väzby, pričom ďalším obmedzovaním jeho osobnej slobody dochádza k porušovaniu práva na osobnú slobodu zaručeného ústavou a dohovorom.

Krajský súd na sťažnostné dôvody v napadnutom uznesení reagoval a k argumentácii sťažovateľa uviedol:

„Pokiaľ ide obžalovaným v sťažnosti tiež namietané nepredĺženie šesťmesačnej lehoty väzby v prípravnom konaní podľa § 76 odsek 2 Trestného poriadku napriek podaniu obžaloby v prejednávanej veci pred je uplynutím 28. 10. 2008 a s tým súvisiace tvrdené porušenie jeho základných práv vyplývajúcich z článku 17 odsek 5 Ústavy Slovenskej republiky a článku 5 odsek 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd to s poukazom aj na v sťažnosti citované nálezy Ústavného súdu Slovenskej republiky, považuje krajský súd za potrebné uviesť, že podľa § 76 odsek 5 Trestného poriadku (účinného od 01. 01. 2006, ktorým je zákon č. 301/2005 Z. z. v znení neskorších predpisov), súdu plynie lehota väzby podľa § 76 odsek 7 Trestného poriadku od podania obžaloby alebo návrhu na dohodu o vine a treste samostatne a je bez potreby jej predlžovania obmedzená iba celkovými lehotami uvedenými v ustanovení § 76 odsek 6 Trestného poriadku, z ktorých podľa § 76 odsek 7 Trestného poriadku na konanie pred súdom pripadá jedna polovica. Preto ak prokurátor podá obžalobu alebo návrh na dohodu o vine a treste do konca lehoty trvania väzby v prípravnom konaní ustanovenej v § 76 odsek 2 Trestného poriadku alebo

sudcom pre prípravné konanie podľa § 76 odsek 2 Trestného poriadku predĺženej, súd po podaní obžaloby nemusí trvanie lehoty väzby predlžovať a jeho povinnosť rozhodovať o ďalšom trvaní väzby (okrem prípadov rozhodovania o žiadosti obvineného o prepustenie na slobodu) vyplýva iba z ustanovenia § 242 a § 244 odsek 5 Trestného poriadku s tým, že je navyše povinný podľa § 2 odsek 6 Trestného poriadku vybavovať väzobné veci prednostne a urýchlene (ako na to správne v podanej sťažnosti poukázal aj obžalovaný).“.

S citovaným názorom krajského súdu nemožno súhlasiť. Ústavný súd už viackrát judikoval (napr. II. ÚS 55/98, III. ÚS 222/06, IV. ÚS 112/08), že záruky osobnej slobody jednotlivca sa v prípade väzby nevyčerpávajú len odkazom na zákonnú úpravu, ale tieto záruky treba vnímať v širších súvislostiach. Z čl. 17 ods. 2 ústavy vyplýva okrem iného aj právo byť vo väzbe na základe rozhodnutia sudcu alebo súdu, nadväzujúc na prvý odsek čl. 17 ústavy, podľa ktorého osobná sloboda sa zaručuje. Ústavný súd tým vyjadril význam tak osobnej slobody jednotlivca, ako aj úlohy súdov a sudcov pri napĺňaní ústavných záruk osobnej slobody.

Podľa ústavy zo všetkých orgánov verejnej moci sú to práve súdy, ktoré majú zodpovednosť za to, či v prípade osoby obvinenej z trestného činu bude proti nej vedené trestné konanie vo väzbe alebo na slobode. Na prevzatie tejto zodpovednosti ústava ustanovuje formu „rozhodnutia“, a tým dbá o to, aby väzba ako opatrenie, pozbavujúca osobnej slobody, bola vykonaná spôsobom poskytujúcim obvinenému základné procesné záruky proti svojvoľnému postupu dotknutých orgánov (III. ÚS 222/06). Rovnako ústavný súd už judikoval, že základné práva a slobody podľa ústavy treba vykladať a uplatňovať v zmysle a v duchu medzinárodných zmlúv o ľudských právach a základných slobodách (PL. ÚS 1/93, PL. ÚS 15/98) a že do rámca ústavných záruk práva na osobnú slobodu treba zahrnúť aj záruky poskytované čl. 5 dohovoru, tak ako ich vykladá a uplatňuje Európsky súd pre ľudské práva vo svojej judikatúre (II. ÚS 55/98, III. ÚS 7/00, IV. ÚS 112/08).

V prípade sťažovateľa sa ďalšie trvanie jeho väzby po 28. októbri 2008 do 20. novembra 2008, keď okresný súd rozhodol o jeho žiadosti o prepustenie z väzby, nezakladalo na žiadnom súdnom rozhodnutí. Absencia formálneho rozhodnutia všeobecného súdu o ďalšom trvaní väzby v uvedenom období znamená, že na ďalšie trvanie

väzby po 28. októbri 2008 nebol právny titul, ktorý by zabezpečil jej legitímnošť a legálnosť. Preto väzbu sťažovateľa po 28. októbri 2008 treba považovať za nezákonný zásah do osobnej slobody jednotlivca, ktorý zakladá aj jej protiústavnosť, pretože je nevyhnutné dôsledne rešpektovať ústavnú požiadavku, aby sa väzba vždy opierala o rozhodnutie súdu.

Ústavný súd preto vyslovil, že krajský súd svojím uznesením sp. zn. 4 Tos 80/2008 z 18. decembra 2008 porušil základné právo sťažovateľa na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy a jeho právo na slobodu a bezpečnosť podľa čl. 5 ods. 1 dohovoru (bod 1 výroku nálezu).

III.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah. Ak porušenie práv alebo slobôd podľa odseku 1 vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal. Ústavný súd môže zároveň vec vrátiť na ďalšie konanie, zakázať pokračovanie v porušovaní základných práv a slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, alebo ak je to možné, prikázať, aby ten, kto porušil práva alebo slobody podľa odseku 1, obnovil stav pred porušením.

Podľa § 56 ods. 3 písm. b) zákona o ústavnom súde ak ústavný súd sťažnosti vyhovie, môže vrátiť vec na ďalšie konanie.

Podľa § 56 ods. 3 písm. d) zákona o ústavnom súde ak ústavný súd sťažnosti vyhovie, môže prikázať, aby ten, kto základné právo alebo slobodu porušil, obnovil stav pred porušením základného práva alebo slobody.

Keďže ústavný súd vyslovil, že krajský súd uznesením sp. zn. 4 Tos 80/2008 z 18. decembra 2008 porušil základné právo sťažovateľa podľa čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy a jeho právo podľa čl. 5 ods. 1 dohovoru, v súlade s prvou vetou čl. 127 ods. 2 ústavy a § 56 ods. 3 písm. b) zákona o ústavnom súde toto rozhodnutie zrušil a vec vrátil krajskému súdu na ďalšie konanie (bod 2 výroku tohto rozhodnutia).

V záujme účinnej ochrany práv sťažovateľa bolo potrebné, aby ústavný súd podľa § 56 ods. 3 písm. d) zákona o ústavnom súde uložil krajskému súdu príkaz obnoviť stav pred porušením označených práv sťažovateľa (bod 3 výroku tohto rozhodnutia), keďže vyslovil, že k porušeniu práv sťažovateľa došlo namietaným uznesením krajského súdu.

Ústavný súd v tejto súvislosti poukázal na svoju judikatúru, podľa ktorej prikazuje všeobecnému súdu prepustiť trestne stíhanú osobu z väzby spravidla vtedy, ak po zrušení rozhodnutia všeobecného súdu ústavným súdom už neexistuje súdny titul pre ďalšie trvanie väzby [napr. neprávoplatné, ale vykonateľné uznesenie prvostupňového súdu o predĺžení väzby, resp. o ponechaní vo väzbe (napr. III. ÚS 295/05, III. ÚS 84/06, I. ÚS 115/07)].

Vo veci sťažovateľa existuje právoplatné uznesenie okresného súdu sp. zn. 21 T 138/2008 z 8. decembra 2008, ktorým bol sťažovateľ ponechaný vo väzbe z dôvodu podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, ako aj uznesenie okresného súdu sp. zn. 21 T 138/2008 zo 16. marca 2009 o zamietnutí žiadosti o prepustenie z väzby v spojení s uznesením krajského súdu sp. zn. 4 Tos 15/2009 z 24. marca 2009 a uznesenie okresného súdu sp. zn. 21 T 138/2008 zo 14. mája 2009 o zamietnutí žiadosti o prepustenie z väzby v spojení s uznesením krajského súdu sp. zn. 4 Tos 32/2009 z 28. mája 2009.

V danom prípade je popri už uvedenom na ďalší postup krajského súdu po vrátení veci na ďalšie konanie v súlade s druhou vetou § 56 ods. 6 zákona o ústavnom súde relevantný právny názor ústavného súdu, podľa ktorého „protiústavnosť sťažovateľovej väzby v dôsledku absencie jej ústavne akceptovateľného titulu nemohla byť následne odstránená neskorším súdnym rozhodnutím“ (II. ÚS 315/06, I. ÚS 115/07, II. ÚS 187/07). Z tohto právneho názoru vyplýva, že krajský súd už nebude môcť po vrátení veci na ďalšie

konanie konvalidovať protiústavný stav, ktorý vznikol jeho uznesením sp. zn. 4 Tos 80/2008 z 18. decembra 2008, a preto bude jeho úlohou prijať opatrenia na to, aby bol sťažovateľ prepustený z väzby na slobodu. Týmto sa napĺňa žiadosť sťažovateľa, aby ho okresný súd prepustil z väzby na slobodu.

Ústavný súd napokon rozhodol podľa § 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde aj o úhrade trov konania sťažovateľa, ktoré mu vznikli v súvislosti s jeho právnym zastupovaním advokátkou JUDr. J. W. Právna zástupkyňa vyčíslila svoju odmenu za právne zastupovanie v konaní pred ústavným súdom sumou 1 262,14 € s odôvodnením, že ide o vec právne náročnú, a preto je dôvod aplikovať ustanovenie § 13 ods. 1 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení účinnom do 31. mája 2009 (ďalej len vyhláška“). Ústavný súd nezistil žiadnu okolnosť, pre ktorú by bolo možné považovať úkony vo veci sťažovateľa za mimoriadne ťažké v zmysle uvedeného ustanovenia vyhlášky, a navyše ani právna zástupkyňa svoju žiadosť o zvýšenie tarifnej odmeny neodôvodnila. Ústavný súd preto priznal sťažovateľovi náhradu trov právneho zastúpenia za dva úkony právnej pomoci podľa § 14 ods. 1 písm. a) a c) vyhlášky v sume 292,38 € (každý úkon po 115,90 €, režijný paušál 2 x po 6,95 €, zvýšené o daň z pridanej hodnoty). Náhradu za písomné stanovisko z 25. júna 2009 k vyjadreniu krajského súdu ústavný súd právnej zástupkyňi nepriznal, pretože v tomto podaní právna zástupkyňa neuviedla žiadna nové skutočnosti k predmetu konania.

Trovy konania je krajský súd povinný uhradiť na účet právnej zástupkyne sťažovateľa (§ 31a zákona o ústavnom súde v spojení s § 149 Občianskeho súdneho poriadku) v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 9. júla 2009